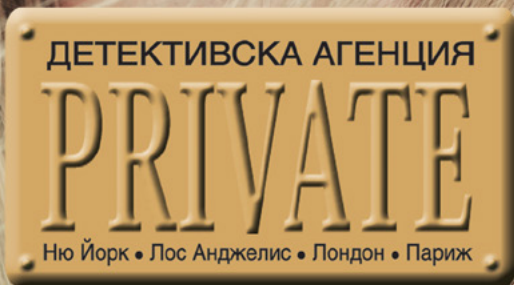

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН МАРК СЪЛИВАН

*Отдавна погребани тайни
и шеметен екшън в сърцето
на Европа – в „Private Берлин“
Джеймс Патерсън
е по-неугържим
от всякога!*

Берлин

enthusiast

EXANDERPLATZ

James Patterson and Mark Sullivan
Private Berlin

Copyright © 2013 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Джеймс Патерсън и Марк Съливан
Детективска агенция „Private“
Берлин

© Гергана Стойчева-Нуша, преводач, 2015
© Вихра Стоева, художник, 2015
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-619-164-189-5

Джеймс Патерсън
Марк Съливан

Берлин

Превела от английски
Гергана Стойчева-Нуша

enthusiast

София, 2015

На хилядите, които решиха да избягат, прескачайки Стената,
и на стотиците, които загинаха, докато се опитваха. – М. С.

Пролог

НЕВИДИМИЯ

ЕДНО

В ДЕСЕТ ЧАСА в една безлунна септемврийска вечер Крис Шнайдер се промъкваше към отдавна изоставена сграда в източните покрайнини на Берлин. В главата му се вихреха мрачни образи и стари обети.

Наближаващ четирийсетте, облечен в тъмни дрехи, Шнайдер извади пистолет „Глок“ калибър .40 и пое напред, нащрек за сухото шумолене на бодливите храсти, златника и лозите, погълнали околността.

Поспря, загледан в силуета на сградата. Спомни си част от ужаса, който бе изпитал, когато дойде тук за пръв път, и осъзна, че е чакал този момент почти три десетилетия.

Да, десет години обучаваше ума и тялото си. Десет години след това дейно бе търсил отмъщение, но напразно.

През последното десетилетие Шнайдер започна да си мисли, че никога няма да успее, че миналото му не просто е изчезнало, а направо е умряло, а заедно с него и възможността истински да отмъсти за себе си и за другите.

Но ето я сега възможността да се превърне в ангела отмъстител, в когото всички те бяха вярвали.

Чу гласовете в главата си – подканяха го да върви на-

пред, да не спира, за да сложи справедлив завършек на историята им.

При този зов усети как се стяга и отхвърля колебанието. Заслужаваха справедлив край и възнамеряваше да им го осигури.

Вече бе достигнал стълбището на сградата. Двойните порти като на хамбар бяха откренати, с провесена на тях верига. Втренчи се в мрака. Усети празнота в стомаха си, коленете му омекнаха.

„Чака цял живот – скара се мислено на себе си Шнайдер, – довърши го.

Сега.

Заради всички нас.“

Отвори внимателно вратата с крак и влезе – надушваше слабата миризма на пикоч, изгоряла мед и нещо мъртво.

В спомените му просветна образ – врата, която се затваря бързо и се заключва. За миг това бе достатъчно да го срине.

Ала Шнайдер почувства как в него се надига праведна мъст. Свали предпазителя на пистолета, готов да стреля. Включи фенерчето, залепено с тиксо към оръжието, и сноп мека червена светлина запълзя наоколо.

Следи от ботуши пресичаха прахта.

Последва ги с разгуптяно сърце. От двете страни на коридора се редяха стаи с циментов под, по-скоро прегради за животни в обор.

Въпреки че стъпките вървяха право напред, претърси стаите една по една. В последната спря за миг – в главата му се разиграваше филм на ужасите.

Отърси се от спомена, но пистолетът в ръката му потрепваше.

Коридорът завършваше със същите големи хамбарни порти. Катинарът висеше незаклучен. Двете пооткренати крила водеха към просторно помещение с висок таван.

Чу пляскане на криле, влезе и насочи пистолета и фенерчето към гредите под покрива – по прътите бяха накацали гълъби и премигваха любопитно към него.

Тук миризмата на смърт бе по-силна. Шнайдер потърси източника ѝ, обхождайки помещението с лъча светлина. От пода се подаваха големи ръждиви болтове. Греди и подпори поддържаха релса, опнала се над главата му по цялото протежение на залата.

Провисналите от нея вериги завършваха с ръждясали куки.

Следите от стъпки продължаваха от портата по диагонал наляво.

Последва ги внимателно, за да не се спъне в някой от болтовете по пода.

Шнайдер понечи отново да погледне към гредите, но нещо се стрелна пред краката му. Приведе се и насочи пистолета и светлината по посоката на шума.

Върволица от плъхове изчезна в зейнала на пода дупка до далечната стена. Следите от стъпките водеха право натам и изчезваха. Чу как плъховете цвъртят и съскат при приближаването му.

Вляво от дупката стоеше малко по-тясна от нея метална тръба с решетка за канал отгоре. Отдясно имаше малка бензинова духалка, като онези, с които се издухват листа и клонки от тротоарите.

Шнайдер приближи и освети с фенерчето шахта от гофрирана ламарина. Три метра по-надолу тя се отваряше в обширно пространство, завършващо след метър и половина с чакълест под.

Труп на жена бе проснат върху чакъла. Плъховете го бяха напъплили, но Шнайдер все пак я позна.

Беше я търсил из Берлин и цяла Германия с неоправданата надежда, че може да е още жива.

Но беше много, много закъснял.

Тлеещото желание за отмъщение избухна в цялото му същество. Искаше да стреля по всичко, което мърда, искаше да крещи в дупката, да крещи на убиецата ѝ да дойде и да си получи заслуженото.

Но по-хладната и разумна част надделя.

Станалото бе по-важно от него, по-важно от всички тях. Целта вече не беше отмъщението, а да изправи един

толкова отвратителен човек пред безмилостната светлина на света, да го покаже такъв, какъвто е и какъвто е бил.

Излез, помисли си. Повикай Криминална полиция. Нека знаят и действат.

Сега.

Шнайдер се обърна, рязко обходи помещението с лъча на фенерчето и тръгна по обратния път към коридора. Едва направил шест-седем крачки обаче, чу нещо като плясък от крилете на много едра птица.

Опита да реагира, да вдигне пистолет по посока на звука. Но черният силует вече се спускаше от скривалището си дълбоко в сенките над ръждясалата релса под тавана.

Ботушите се блъснаха в ключиците на Шнайдер, той залитна и падна назад върху един от болтовете, стърчащи от пода.

Болтът го прониза, счупи гръбнака му и го парализира.

Глокът издрънча някъде встрани.

Пламтящата болка беше толкова силна, че не можеше да говори, не можеше дори да изкрещи. Силуетът се изправи пред него, мъжът насочи собственото му фенерче към гърдите си и освети черна маска, покриваща носа, бузите и челото.

Маскираният заговори и Шнайдер веднага го позна, сякаш трите десетилетия се бяха изнизали за един ден.

– Мислеше, че си подготвен, Крис, хмм? – попита мъжът, видимо развеселен. Смахът му беше като щракане. – Изобщо не беше подготвен, никога не си и бил, каквото и да си мислеше толкова години.

В другата му ръка се появи нож. Мъжът прилекна до Шнайдер и допря острието до гърлото му.

– Приятелите ми ще дойдат по-бързо, ако ти пусна малко кръв. След няколко часа в тяхната компания маската ти ще е изчезнала, Крис. Тогава никой няма да може да те познае, дори собствената ти скъпа майчица, хмм?

ДВЕ

В ЧЕТИРИ БЕЗ петнайсет следващата неделя сутрин Матилде Енгел – Мати се провираше през тълпата, изпълнила „Трезор“ – легендарен нощен ъндърграунд клуб, заел част от стара фабрика в Кройцберг, модерен район на Берлин.

Наскоро прехвърлила трийсетте, силна и привлекателна, Мати достигна до редицата индустриални галерии, свързващи двата огромни дансинга на клуба. Прозя се и прокара пръсти през късата си руса коса. Електронната музика пулсираше и отекваше в околното пространство.

Сапфиреносините ѝ очи огледаха стените, покрити с графити, пушека във въздуха и заклетите купонджии, решени да продължат неделната вечер поне до обяд на другия ден.

В коридора отпред се появи набит евразиец с татуировка на паяжина под лявото си око.

– Графинята още ли е тук, Аксел? – попита Мати достатъчно високо, че да я чуе.

Мъжът с татуировката рязко извърна глава по посока на гласа ѝ.

– С аржентинеца е. На нещо по-силно са, не алкохол, нито трева. Предполагам, че е екстази.

– Само да не са амфети – отвърна Мати. – Мразя наркоманчетата, които се друсят с тях.

– При всяко положение ще се оправяш сама – предупреди я Аксел. – Не мога да те подкрепя за такова нещо.

– Ще съсипеш репутацията си на създаване на ношта?

– И това.

– „Прайвит“ ще ти прати комисиона за посредничеството.

Аксел се ухили.

– Още по-добре. Благодаря, Мати.

Тя кимна.

– Имам ли директен излаз навън?

– Противопожарни изходи в двата края на етаж.

– А нещо високо?

Аксел се замисли.

– Ще се обадя по телефона. На бара. Ще трябва да танцуваш.

Мати плесна широката длан на мъжа, заобиколи го и тръгна към дансинга. Без да спира, извади мобилния си телефон, отвори го и набра номер с ученическата снимка на тийнейджърка с кестеняви коси.

Графиня София фон Мюлен Австрийска беше на седемнайсет години. Преди седмица бе избягала с треньора на баща си по поло, трийсет и три годишен аржентинец, мошеник и зестрогонеец на име Раул Монтенегро.

След точно четири дни графинята щеше да навърши осемнайсет години и можеше да се омъжи.

А точно това семейството ѝ отчаяно се опитваше да предотврати и нае „Прайвит Берлин“, за да я издири и върне във Виена.

Майката на София беше починала преди три години от свръхдоза. Баба ѝ, страховитата Зара фон Мюлен, не искаше нито семейното име, нито семейното богатство да бъдат ошетени от нов скандал, особено след като бащата на София, Петер, известен политик в Тирол, се подготвяше да се кандидатира за по-висок пост. Затова каза на Мати да не пести средства, само да намери внучката ѝ.

Мати беше направила точно това – проследи младата

графиня до нощния клуб чрез многобройните плащания с кредитна карта и чрез джиписес данните от мобилния ѝ телефон. За щастие, познаваше Аксел, началника на охраната в „Трезор“, още от времето си като следовател в Криминалната полиция в Берлин.

Мати прибра телефона си и отиде на дансинга, претърпан с извиващи се, потни тела, танцуващи под звуците на конвулсивния микс, забъркван от диджея с прякор „Движението“.

Отклони се към бара и кимна на бармана, който тъкмо затваряше телефона си. Покачи се на барплота и започна да танцува в ритъма на бийтовете и рифовете на Движението. Посетителите я забелязаха и започнаха да подвикват и подсвиркват. Мати се усмихна, изцяло влязла в ролята на пияна мацка, но щателно обхождаше с поглед помещението, докато не откри в далечината София фон Мюлен и латиноамериканския ѝ любовник.

Графинята се беше увесила на шията на Монтенегро и го целуваше по гърдите. Неговите ръце шаваха по тялото ѝ.

Мати погледна противопожарните врати зад тях.

В този момент момичето се отблъсна от тренъора по поло и се заклатушка по коридора – чудесна възможност за Мати; тя скочи от бара и я настигна в прохода, където беше оставила Аксел.

– София? – повика я и ѝ показа значката си. – Аз съм Мати Енгел от „Прайвит Берлин“. Трябва да те върна вкъщи.

София се разсмя презрително.

– На осемнайсет години съм, мога да правя каквото си искам!

– Ще станеш на осемнайсет чак след четири дни – сряза я Мати с глас, нетърпящ възражения. – Хайде и без да правиш сцени.

– Много ме бива в сцените – усмихна се момичето. – Вдигам страхотни скандали. Веднага привличат репортери.

– При мен такива не минават – Мати грабна графинята над лакътя и натисна определени точки там.

– Оох! – заскимтя София. – Боли ме!

– Ще те заболи още повече, ако не се размърдаш! – от-

върна жената и я забута по коридора към изхода на клуба.

– София! Хей! Какво правиш там?

Мати хвърли поглед през рамо към замаяния от алкохола и наркотиците треньор по поло, който гневно си проправяше път към тях, стисна още по-силно момичето и вдигна значката си към него.

– Не усложнявай още повече ситуацията, Раул. Тя се прибира у дома.

Монтенегро я изгледа кръвнишки.

– Тя е с мен по собствена воля. На осемнайсет години е.

– Може да е била съгласна да правите секс, но не е на осемнайсет.

Инструкторът по поло отпусна покорно рамене.

Но в следващия миг се втурна към нея.

Мати пусна графинята и вдигна ръце да се защити. Монтенегро се опита да ги отблъсне, но тя сграбчи дясната му китка и я изви рязко към пода. Той изохка, падна на колене и изкрещя:

– Бягай, София, бягай!

ТРИ

ГРАФИНЯ ФОН МЮЛЕН се изстреля като куршум.

Шмугна се покрай момиче с шокиращо розова коса и затича все по-бързо.

Мати изруга, пусна Монтенегро и се втурна след момичето.

Но беше много трудно да не изостава. Въпреки наркотиците и алкохола в кръвта си София се оказа много ловка и с лекота си пробиваше път през тълпата.

– Спрете това момиче! – извика Мати, вдигнала значката си.

Но вместо това един надрусан мъж на не повече от двадесет години се опита да ѝ препречи пътя. Тя обаче плъзна десен крак зад неговия, блъсна го в гърдите и той се стовари на земята по гръб.

Други хора се развикаха по Мати, но в този миг тя видя как София профуча покрай Аксел, застанал на страничния изход.

След миг графинята изчезна отвън.

Някой сграбчи дънковото яке на Мати изотзад.

Тя се извърна – беше Монтенегро. Отпусна ръка, за да изхлузи дрехата, и изрита инструктора по пиццала.

Той изкрещя и се строполи.

Мати отново се затича след графинята и изляз на Аксел, който наблюдаваше развеселено:

– Можеше да я спреш например!

– И да изпусна това забавление?

– Поне спри пощурелия любовник! – извика Мати през рамо.

Изскочи на улицата, без да чуе отговора на охранителя.

На тротоара беше пълно с хора, които още чакаха да влязат в клуба.

Мати отново размаха значката си.

– Преди минута отгук излезе едно момиче, къде отиде?

Най-близкият до нея мъж дръпна от джойнта си и сви рамене. Момичето зад него каза, че не е виждало никого.

За бога, изгубих я, вътрешно изохка Мати. Проклятие! Представяше си как властната баба на София направо ще я разкъса заради този гаф.

Но точно тогава иззад големия контейнер за боклук от другата страна на улицата се чу как някой изпъшка и започна яростно да повръща.

– Дотук бяхме със стоте евро, които тя ни обеща – въздъхна онзи, който пушеше джойнт.

Мати му показа среден пръст и пресече улицата. Погледна зад контейнера – графиня Фон Мюлен се превиваше и повръщаше всичко, което беше погълнала, преди да хукне да бяга.

– Хайде, София – Мати ѝ помогна да се изправи, след като вече нямаше какво повече да повръща и само дишаше тежко. – Да идем някъде, където ще мога да те измия.

За миг графинята сякаш не осъзнаваше къде се намира, не знаеше коя е тази жена до нея, но после се заплака.

– Къде е Раул?

– Ще се покрива известно време – отвърна Мати, хвана я лекичко за ръка и я поведе към колата, по-далече от клуба.

– Ще избягам – закани се момичето. – Ще го намеря. Ще се оженим.

– Когато станеш на осемнайсет, прави каквото искаш.

Дотогава един човек иска да ти налее малко здрав разум в главата.

– Баща ми ли? – изсмя се графинята презрително. – Интересува се само от себе си и от кариерата си.

– Всъщност нас ни нае баба ти.

Мати видя как страхът се изписа на лицето на София.

– Но аз искам да видя баща си!

– Сигурно, но сега бабчето дърпа конците.

Сякаш нещо напусна графинята – със сигурност враждебността и упорството. Съвсем покорно се остави да бъде влачена до колата – BMW 335i от гаража на „Прайвит Берлин“.

Мати се пресегна да отвори вратата и София се строполи в прегръдката ѝ, обляна в сълзи.

– Просто исках да имам човек до себе си. Какво толкова лошо има в това?

– Нищо, София – размекна се сърцето на Мати. – Но...

Телефонът ѝ иззвъня. Нищо не можеше да направи по въпроса.

Остави младата графиня да се наплаче колкото ѝ душа иска.

Джеймс Патерсън и Марк Съливан
ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „PRIVATE“
БЕРЛИН

Превод *Гергана Стойчева-Нуша*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Станка Митрополитска*
Художник *Вихра Стоева*
Предпечат *Анна Георгиева*

Американска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 23

ISBN 978-619-164-189-5

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „ПОЛИГРАФ-ЮГ“ АД

„Private“ е най-уважаваната детективска агенция в света. Има филиали в много страни, където работят най-умните, най-бързите и най-напредничавите агенти от цял свят. Следователите им разполагат с модерна техника, каквато не притежават дори най-могъщите правителства.

Крис Шнайдер, топагент от „Private Берлин“, е изчезнал. Взел е тайнствен отпуск и от дни не е разговарял с никого от офиса. Разтревожени, колегите му тръгват по неговите стъпки и проследяват случаите, които той е разследвал, преди да изчезне: милиардер, заподозрян в изневяра; световноизвестен футболист, обвинен в симулативна игра; както и собственик на долнопробен нощен клуб. Това са последните хора, видели Крис. Всички те са заподозрени. И някой от тях лъже.

Следвайки оставените трохици, агентите от „Private“ се натъкват на бивша нацистка кланица, където изчезва всяка надежда. Те се разравят в миналото на Крис и разкриват ужасяваща тайна. Постепенно осъзнават, че изключително опасен и много извратен сериен убиец е отговорен за изчезването на колегата им.

Убиец, който все още има недовършена работа в Берлин.

В „Private Берлин“ има много повече обрати, напрежение и измами от всеки друг трилър на Джеймс Патерсън.

ОЩЕ ОТ ПОРЕДИЦАТА

www.enthusiastr.bg

Цена 15 лв.